

Vogels nader belicht: de Witte Kanarie

De elfde in de reeks is de witte kanarie. Al enkele jaren worden witte kanaries vogels ingebracht op de tentoonstelling door Ad van der Plas en Ger de Cort. In het nieuwe vraagprogramma van de NBvV heet deze vogel wit, voorheen noemde we ze wit recessief. De wit dominante kanarie, een andere kleurvariëteit, is voor het laatst in 2008 op de show aanwezig geweest.

De witte kleurkanarie kent dus twee varianten, namelijk de wit dominant en de wit recessieve kanarie. In het verre verleden werd de dominant witte kleur het meest gehouden. Tegenwoordig zijn het eigenlijk alleen nog de witte vogels die we tegenkomen op de tentoonstelling. Om een beeld te krijgen, bij de nationale vogelshow 2013 in Apeldoorn werden 8 wit dominant en 280 witten ingebracht.

De witte kanarie is helemaal wit. In vroegere tijden, tot half jaren '90 had deze kleurslag nog een paarse buikkleur en vaak ook nog paarse poten. Tegenwoordig hebben ze dezelfde poot en buikkleur als de andere kleurkanaries. Een echt witte vogel is een plaatje op iedere show.

De witte kanarie is ontstaan in 1908. Zowel in Australië als in Engeland werden er in dit jaar jonge witte kanaries geboren die afwijkend waren van de bekende wit dominant vogels. Omdat de liefhebber in London bewust verder ging met de kweek van zijn witte kanaries kregen deze vogels de naam Engels wit. Door met deze vogels door te kweken kreeg men inzicht in de vererving van wit. Het Engels wit bleek een recessieve (terugtrekkende) kleur ten opzichte van de overige kleuren. Naast witte vogels werden er dan ook gele vogels geboren die split zijn voor wit, ofwel wit niet laten zien maar wel door kunnen geven aan hun jongen.

De recessief witfactor noemt men ook wel de totale beletter van de vetstofkleuren geel en/of rood. Deze factor belet het optreden van andere vetstofkleuren in de verschijningsvorm en is daardoor zuiver wit.

De witte kanarie is een vogel uit de Lipochromserie, een ongepigmenteerde. Dat wil zeggen dat de witte totaal geen donkere bevedering heeft of mag laten zien. Ook op de hoorndelen (bek, poten, teennagels) mogen geen donkere vlekken aanwezig zijn. De kleur van deze 'vlekken' kan nogal eens variëren van zwart tot zeer licht beige. Dit heeft te maken dat in wezen de recessief witte kanarie innerlijk toch een gepigmenteerde vogel blijft. Zijn de vlekken donker, dan hebben we te doen met een vogel uit de zwartreeks, zijn de vlekken licht dan hebben we te doen met een isabel. Er wordt gezegd dat witte vogels uit de zwart en agaat serie beter kweken dan de vogels uit de bruin en isabel serie. Dit is echter nooit bewezen.

De dominant witfactor (vroeger ook wel Duits wit geheten) is al sinds 1750 bekend. In die tijd werd uit de groene wildkleur, via het ontstaan van bonte vogels, uiteindelijk een gele vogel gekweekt. Door steeds de licht gekleurde gele tegen elkaar te zetten in de kweek is, zoals we tegenwoordig aannemen, uiteindelijk de dominant witte kanarie ontstaan.

De wit dominant kanarie onderscheidt zich van de witte doordat er op de slagpennen een gele aanslag is te zien. Het is de kunst om deze aanslag zo minimaal mogelijk te krijgen, waardoor er een bijna witte vogel ontstaat.

De dominant wit vererft op een andere manier dan de witte. Uit de koppeling dominant wit x geel zal, in theorie uiteraard, de helft van de jongen wit en de helft geel zijn.

De dominant wit is niet zo helder wit als de witte kanarie. Dit is ook de reden waarom deze kleurslag het zo moeilijk heeft. Prijzen op de tentoonstelling zijn er bijna niet meer te winnen. Gelukkig zien we de laatste jaren een dominant witte stroming ontstaan binnen de zangkanaries. Met name in de Waterslagers, die vanuit vroeger altijd geel waren, zien we een opmars van de kleur wit.